

TÀNGER. L'aroma dels gessamins

ROCA SANS

Fragment del relat *Tànger. Els fills de l'Estret*, de Joan C. Roca Sans
A www.rocasans.net podeu trobar la història completa

–Males notícies– va exclamar Kamal res més travessar la porta del despatx–. La González va parlar ahir a la tele regional sobre el projecte i, en la seva opinió, cap dels menors que es troben a Espanya no hauria de tornar al Marroc. Afirma que és a Espanya on han de rebre la formació que més endavant els permetrà ajudar les seves famílies. Segons ella, construir una escola a Tànger és una idea desafortunada.

Kamal es referia a Fàtima González, l'antropòloga sevillana que des de Tànger i des del primer dia es mostrava oposada al projecte Catalunya-Magrib.

–Per descomptat, aquest projecte no és una empresa fàcil –va constatar Marc–. La burocràcia complica el marc operatiu i els problemes de coordinació fan la resta. I només cal que hi hagi oposició des d'aquí.

Ja feia un mes que els gihadistes van fer esclatar les bombes a Casablanca i, al dia següent de l'atemptat, els rètols de la Generalitat havien desaparegut del Toyota 4x4 assignat al projecte. Ara els ànims estaven més tranquils i es produïen noves incorporacions. Al caure la nit, Marc estava assegut al local d'*Els fills de l'Estret*, escoltant la música i conversant amb Abdelhari, guia de senderisme a l'Atlas, que parlava un castellà gairebé perfecte i era molt precís a l'hora d'expressar les seves opinions.

–A la mitologia grega, Tànger va ser descrita com un edèn mític –va afirmar el tangerí–, però ara ens veiem obligats a emigrar. Aquí els nens no tenen coses materials, però tenen una vida rica, l'amor dels seus pares i una terra bella. Però per desgràcia no tenen més futur que ocupacions precàries i per molt pocs dirhams. Per això volen passar a l'altre costat.

Marc sabia que els magribins estimen profundament la seva terra i se'n senten orgullosos. Però, recorrent els pobles del Rif, els seus àrids turons i els seus secs barrancs poblats de baladres de color vermell, no encertava a comprendre què tenia aquella terra per merèixer ser estimada tan profundament.

–El nostre mar és cristal·lí i els nostres cels profunds –va prosseguir Abdelhari–. La llum que els inunda és la del principi de totes les coses, l'energia primera que va ser l'origen de la vida. I quan cau la nit, l'aroma dels gessamins t'ensopeix i et fa pensar que camines per una imprecisa eternitat.

En escoltar les paraules d'Abdelhari, Marc es va adonar que, sigui pobra o sigui rica, per a un ésser humà res és tan dolç com la seva pàtria.